

som givende Udtryk omtrent for det samme, som det kunde tænkes at vise, hvis det ærede Medlem overværede sin egen Begravelse. Sammenligner man Glæden paa den ene Side og dette Ansigt paa den anden Side, tror jeg, man forstaar Rækkevidden af det, der sker her i Dag. Det ærede Medlem Hr. Drachmann kan være stolt. Hvem skulde have troet for halvandet Aar siden, da det ærede Medlem ved Finanslovsforslagets Behandling i 1921 stod og tryglede om Ministeriets Hjælp paa dette Omraade, at han halvandet Aar efter kunde møde frem i Rigsdagen med to af de vigtigste Industrier her i Landet og ikke med en à jour-Føring, som Industrien den Gang krævede, da den raabte: Told, Told, Told; men en mange Hundrede Procents Forhøjelse af Beskyttelsen for de paagældende Industrier. Det kunde ingen have tænkt. Thi for halvandet Aar siden udtalte Finansministeren netop henvendt til det ærede Medlem Hr. Drachmann under Toldlovsforhandlingerne følgende, som jeg anmoder om den højtærede Formands Tilladelse til at oplæse: „Hvorledes vil man tro; at Landbruget, som selv under denne Krise ikke ønsker nogen som helst Beskyttelse, skulde gaa ind paa en væsentlig Skærpelse af den industrielle Beskyttelse? Det er et Maal, som man lige saa gerne kan opgive at arbejde for, thi man naar det ikke.“ Men det ærede Medlem Hr. Drachmann var klogere end som saa, han opgav ikke sit Maal, og i Dag har han naaet det første Maal paa Vejen.

Men er det en stolt Dag for det konservative Folkeparti paa det Omraade, saa er Dagen — det vil jeg have Lov at sige — for alle dem, som gennem deres økonomiske og politiske Opdragelse har indsuget Forstaaelsen af, hvad det vil sige, at et Lands Økonomi bygges op paa Frihandelens Grund, ikke en stolt Dag, men en Sorgens Dag. Gennem Slægtled, gennem Tider, hvor Højprotektionismen har siddet til Højbords i de andre europæiske Lande, har man i Danmark formaaet at holde Toldbeskyttelsen Stangen. Og det er naaet af den bestemte Grund, at her i Danmark har den danske Bondestand og den danske Arbejderstand altid staaet sammen i Kampen mod Toldbeskyttelsen og for Frihandelen. Jeg vil gerne sige i Dag, at for mig er det en stor Glæde, at Arbejderstanden endnu den Dag i Dag staaer fast paa det Grundlag, men jeg vil samtidig føje til, at det vilde være at gøre den danske Bondestand Uret, hvis man sagde, at den havde svigtet paa det Omraade i Dag. Hvis man vilde sige, at hos den danske Bondestand sidder ikke

længere Frihandelstanken fast, vilde det være at gøre den Uret. Det er ikke et halvt Aar siden, Landboforeningerne og Husmandsforeningerne henvendte sig til Rigsdagen og udtalte deres bestemte Krav om en frihandelsvenlig Udvikling her i Landet. Det er ikke fjorten Dage siden, gamle Hans Jensen i Sorø, efter at han havde skrevet Venstres toldpolitiske Program er stødt paa Grund for ikke at sige, at det er strandet, føjede til, at Vælgerne havde ikke forandret Anskuelse i denne Sag. Og det tror jeg man tør sige, at hvis der i Dag blev foretaget en Afstemning indenfor det danske Landbrug om den Toldbeskyttelse, som er foreslaaet gennem det foreliggende Lovforslag, vilde dette Forslag, inden Dagen var gaaet til Ende, blive fejtet ned af Rigsdagens Bord, og Ministeriet vilde aldrig faa det at se mere.

Men tilbage bliver Spørgsmaalet: Hvordan er det muligt, at Venstres Rigsdagsmænd, der i de sidste Aar har talt, som vi alle kender det, om Frihandel, nu kan stemme for denne Toldbeskyttelse, den højeste Toldbeskyttelse, vi har set her i Landet siden Merkantilismens Dage? Naar man endnu ude fra Vælgermøderne har deres tapre Frihandelsraabi Ørene, hvordan kan det saa gaa til, at man nu staaer rede her til at stemme for en Lov af den Karakter, som her foreligger? Der maa være noget galt med vor Politik, naar dette kan ske. Er det Partivæsenet, der er blevet saa stærkt, at Politikere er mere trofaste mod deres Partier og Partiparolen, end de er mod sig selv og de Vælgere, de repræsenterer? Der tales ofte i denne Tid om stigende Mistillid til politisk Virke og til det parlamentariske Liv. Maa jeg først sige, at der er det ejendommelige, at denne Mistillid til Parlamentarismen og det politiske Liv altid kommer fra de Kredse i Befolkningen, som førte det nuværende Styre her ind i Tinget i 1920, den kommer altid fra de Kredse, som i dette Øjeblik har Flertallet i Folketing og Landsting, det er dem, der taler om Mistillid til det politiske Liv og Tvivl om det politiske Livs Evne til at løse de foreliggende Spørgsmaal. Men jeg vil dernæst sige om denne Mistivl og Mistillid til det politiske Liv, at en Begivenhed som den, der finder Sted her i Dag, hvor Venstre staaer op og anbefaler et Forslag, som det foreliggende, styrker denne Mistivl og Mistillid i tusinder af Sind Landet over.

Er der noget Menneske, som har hørt Landbrugsministerens Taler gennem de sidste 2—3 Aar, der har kunnet tro, at disse Taler styrede hen imod, at han i 1923